

POSTANOWIENIE

Dnia 19 listopada 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Paweł Wiliński

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 19 listopada 2025 r.

sprawy **M.P.**

uniewinnionego od czynu z art. 162 § 1 k.k.

z powodu kasacji wniesionej przez pełnomocników oskarżycielki posiłkowej,

od wyroku Sądu Okręgowego w Jeleniej Górze

z dnia 7 kwietnia 2025 r., sygn. akt VI Ka 697/24,

utrzymującego w mocy

wyrok Sądu Rejonowego w Jeleniej Górze

z dnia 14 sierpnia 2024 r., sygn. akt II K 1534/23,

p o s t a n o w i ł:

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;**
- 2. obciążyć oskarżycielkę posiłkową A.Z. kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego;**
- 3. zasądzić od oskarżycielki posiłkowej A.Z. na rzecz oskarżonego M.P. kwotę 720 (siedemset dwadzieścia) zł tytułem zwrotu wydatków poniesionych w związku z ustanowieniem obrońcy w celu sporządzenia odpowiedzi na kasację.**

[WB]

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Rejonowego w Jeleniej Górze z dnia 14 sierpnia 2024 r., sygn. akt II K 1534/23, uniewinniono oskarżonego M.P. od popełnienia czynu z art. 162 § 1 k.k.

Po rozpoznaniu apelacji prokuratora i pełnomocników oskarżycieli posiłkowych, wyrokiem Sądu Okręgowego w Jeleniej Górze z dnia 7 kwietnia 2025 r., sygn. akt VI Ka 697/24, utrzymano w mocy zaskarżony wyrok.

Kasację od wyroku Sądu odwoławczego wnieśli pełnomocnicy oskarżycielki posiłkowej A.Z., zaskarżając go w całości, na niekorzyść oskarżonego i zarzucając:

„1. Rażące naruszenie prawa procesowego, które miało istotny wpływ na treść orzeczenia, tj.: art. 5 § 2 k.p.k. w zw. z art. 7 i 410 k.p.k. - poprzez bezpodstawne zastosowanie zasady in dubio pro reo przy ocenie materiału dowodowego, w szczególności bilingów telefonicznych i zapisów rozmów pomiędzy pokrzywdzonym a oskarżonym, który wbrew twierdzeniom Sądu w sposób spójny i jednoznaczny wskazywał na świadomość oskarżonego co do stanu zagrożenia życia Pokrzywdzonego, a mimo to został oceniony w sposób wybiórczy i jednostronny, z rażącym pominięciem oczywistych dowodów zasad logiki i doświadczenia życiowego.

2. Art. 167 § 1 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. oraz art. 7 k.p.k. poprzez zaniechanie przez sąd przeprowadzenia z urzędu dowodu z przesłuchania psychologa, który sporządził wpis w dokumentacji medycznej M.P. zawierający istotne informacje o jego stanie psychicznym i relacji do zdarzenia, mimo że dokument ten miał znaczenie dla oceny świadomości oskarżonego oraz ustalenia, czy posiadał on wiedzę o stanie zagrożenia pokrzywdzonego, co skutkowało niepełnym wyjaśnieniem okoliczności sprawy i błędną oceną materiału dowodowego.

3. Rażące naruszenie art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. polegające na bezpodstawnym i dowolnym przyjęciu przez sąd odwoławczy, że dokument pełnomocnictwa udzielonego obrońcy z datą 15 lutego 2023 r. zawiera oczywistą omyłkę pisarską, mimo braku jakichkolwiek dowodów na jej wystąpienie, co skutkowało pominięciem istotnego dowodu i naruszeniem zasady swobodnej, ale rzetelnej oceny dowodów oraz całokształtu ujawnionych okoliczności sprawy”.

W oparciu o wyżej wskazane zarzuty, skarżący wniesli o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi II instancji do ponownego rozpoznania.

W odpowiedziach na kasację prokurator Prokuratury Rejonowej w B. i obrońca oskarżonego wniesli o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej, a obrońca nadto o zasądzenie zwrotu kosztów obrony w postępowaniu kasacyjnym w wysokości 2880 zł stanowiącej 4-krotność stawki minimalnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja okazała się oczywiście bezzasadna.

Przypomnieć należy, że kasacja nie stanowi trzeciej instancji rozpoznawania spraw karnych, lecz jest nadzwyczajnym środkiem odwoławczym, a zarazem i środkiem kontroli prawomocnych orzeczeń sądowych. To sprawia, że postępowanie kasacyjne prowadzi tylko do oceny kasacji w aspekcie rażącego naruszenia przepisów prawa przez sąd odwoławczy, które mogło mieć istotny wpływ na treść orzeczenia, a nie zaś do merytorycznego rozpoznania sprawy, w której kasacja została wniesiona (por. postanowienie SN z 25 lutego 2014 r., IV KK 6/14).

Odnosząc się do pierwszego zarzutu kasacji, zredagowanego jako naruszenie art. 5 § 2 k.p.k. w zw. z art. 7 i 410 k.p.k. poprzez bezpodstawne zastosowanie zasady *in dubio pro reo* przy ocenie materiału dowodowego, podkreślenia wymaga, że stanowi on powielenie zarzutu apelacyjnego, do którego odniósł się trafnie i wyczerpująco Sąd II instancji, uznając, że Sąd Rejonowy słusznie zastosował dyspozycję art. 5 § 2 k.p.k. wobec napotkanych wątpliwości dowodowych, których nie dało się rozwiązać. Sady obu instancji przeanalizowały akcentowane przez skarżących zapisy rozmów między pokrzywdzonym i oskarżonym oraz pochyliły się nad zagadnieniem świadomości oskarżonego co do stanu zagrożenia życia pokrzywdzonego. Sąd II instancji zweryfikował cały materiał dowodowy, nie dochodząc do jednej, stanowczej i przekonującej wersji zdarzenia. Przeanalizował możliwe warianty przebiegu zajścia, o którym mowa w akcie

oskarżenia, ale nie uznał żadnej z nich za prawdopodobną, co oznaczało procesową konieczność uniewinnienia M.P.

Drugi z zarzutów kasacyjnych, sformułowany jako naruszenie przepisów postępowania w postaci art. 167 § 1 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. oraz art. 7 k.p.k. poprzez zaniechanie przez sąd przeprowadzenia z urzędu dowodu z przesłuchania psychologa, który sporządził wpis w dokumentacji medycznej M.P., również okazał się oczywiście bezzasadny. Sąd Okręgowy odniósł się bowiem trafnie do zakazu dowodowego dotyczącego dokumentacji medycznej (jak też innych zakazów dowodowych obowiązujących w tym postępowaniu) w początkowej części swojego uzasadnienia. Uzasadnienie w tym zakresie jest wystarczające do wykazania braku zasadności podniesionego zarzutu kasacyjnego.

Ostatni z zarzutów, poddający pod rozagę naruszenie art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. w odniesieniu do dokumentu pełnomocnictwa udzielonego obrońcy oskarżonego z datą 15 lutego 2023 r., również nie mógł skutkować rozstrzygnięciem zgodnym z kierunkiem kasacji. Poprzez wskazany zarzut skarżący zakwestionował ocenę dowodu, która pozostaje pod ochroną art. 7 k.p.k. Sąd Okręgowy dokładnie wyjaśnił motywy, dla których datę wskazaną w dokumencie należało uznać za omyłkową w kontekście pozostałych okoliczności sprawy. Argumentacja Sądu w tym zakresie nie budzi zastrzeżeń.

Z powyższych względów, nie dopatrując się w przedmiotowej sprawie zaistnienia którejkolwiek z wymienionych w treści art. 439 § 1 k.p.k. bezwzględnych przyczyn odwoławczych, ani innej rażącej obrazy prawa mogącej mieć istotny wpływ na treść orzeczenia Sądu II instancji, Sąd Najwyższy, na podstawie art. 535 § 3 k.p.k., zdecydował o oddaleniu kasacji pełnomocników oskarżycielki posiłkowej, jako oczywiście bezzasadnej.

O kosztach sądowych postępowania kasacyjnego orzeczono zgodnie z ogólną regułą, o której mowa w art. 636 § 1 k.p.k. w zw. z art. 637a k.p.k. Na wniosek zgłoszony w odpowiedzi na kasację zasądzono również od oskarżycielki posiłkowej na rzecz oskarżonego zwrot wydatków poniesionych przez niego w związku z ustanowieniem obrońcy w celu sporządzenia odpowiedzi na kasację. Biorąc pod uwagę nakład pracy adwokata w celu przygotowania ww. pisma procesowego oraz wydanie rozstrzygnięcia na posiedzeniu bez udziału stron

wniosek uwzględniono w zakresie odpowiadającym stawce minimalnej, o której mowa § 11 ust. 4 pkt 2 w zw. z § 20 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Najwyższy orzekł jak w postanowieniu.

[WB]

[r.g.]